

Sygn. akt I C 1026/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 września 2017 roku w G.

sprawy z powództwa **K. W.**

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powódki K. W. kwotę 35.000 zł (trzydzieści pięć tysięcy złotych) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z każdorazowymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.960,66 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. ustala odpowiedzialność pozwanego (...) w W. za wszelkie ujemne następstwa pozostające bezpośrednio w związku przyczynowym z wypadkiem zaistniałym w dniu 22 kwietnia 2007 roku mogące powstać u powódki w przyszłości;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. nakazuje pobrać od powódki K. W. z zasądzzonego w punkcie 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 545,55 zł (pięćset czterdzieści pięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 954,45 zł (dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote czterdzieści pięć groszy) tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1026/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 lipca 2015 roku K. W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) z siedzibą w W. kwoty w wysokości 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku drogowego z dnia 22 kwietnia 2007 roku wraz z odsetkami liczonymi od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Nadto powódka wniosła o ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość, za wszelkie ujemne następstwa mogące powstać u powódki w przyszłości, a pozostające w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 22 kwietnia 2007 r.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 22 kwietnia 2006 roku w G. nieznaną sprawca, kierując samochodem osobowym marki P., włączając się do ruchu nie udzielił pierwszeństwa przejazdu, skutkiem czego kierujący pojazdem

marki P. o nr rej. (...) J. W. w celu uniknięcia zderzenia zjechał na przeciwny pas ruchu i zderzył się czołowo z samochodem marki S. o nr rej (...). Pasażerem pojazdu marki P. była powódka. Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przetransportowana do Szpitala (...) w G.. Po wykonaniu badań stwierdzono u powódki wstrząs septyczny, zapalenie otrzewnej, perforację jelita czczego, złamanie wielofragmentowe głowy, kości piszczelowej prawej, złamanie kości strzałkowej prawej, złamanie nad i przyłokciowej kości udowej prawej oraz stłuczenia klatki piersiowej. Z uwagi na pogarszający się stan zdrowia powódki, została przeniesiona na Oddział (...) Ogólnej, celem leczenia operacyjnego. Następnie powódka została przetransportowana do Szpitala w R. na Oddział Intensywnej Terapii. W związku z nieznaczną poprawą zdrowia powódki, została ona przetransportowana do Szpitala w G.. Powódkę wypisano do domu z zaleceniem chodzenia o kulach, stosowania profilaktyki przeciwwązropowej oraz dalsze leczenie w (...). Powódka wskazała, że mimo stosowania się do zaleceń lekarzy, do dnia dzisiejszego odczuwa znaczne dolegliwości związane z przebyłym urazem. Powódka wskazała, że już nigdy nie wróci do pełni sprawności fizycznej i psychicznej. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce zadośćuczynienie w wysokości 41.000 zł, odmawiając uznania dalszych roszczeń powódki. W ocenie powódki, przyznana w toku postępowania likwidacyjnego kwota zadośćuczynienia jest zbyt niska. W wypadku oprócz cierpień fizycznych powódka doznała także urazu psychicznego, bowiem okoliczności związane z wypadkiem stanowią dla niej traumatyczne wspomnienia, a każda jazda samochodem powoduje powrót do wspomnień, co utrudnia jej normalne funkcjonowanie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 22 kwietnia 2007 r., wypłacając tym samym powódce odszkodowanie w wysokości 41.000 zł. Jednakże z przedłożonych przez powódkę dokumentów nie wynika, aby kontynuowała ona leczenie. Odnosząc się natomiast do złego stanu psychicznego powódki, pozwany wskazuje, że nie leczyla się ona psychiatrycznie ani nie korzystała z terapii psychologicznej. W ocenie pozwanego żądanie zadośćuczynienia jest wygórowane w stosunku do uszczerbku, jaki doznała powódka. Pozwany wskazał również, że powódka w żaden sposób nie wykazała interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, zatem brak jest podstaw do uwzględnienia również tego żądania. Pozwany zakwestionował także żądanie powódki dotyczące odsetek, wskazując, iż należą się one od chwili wyrokowania.

W piśmie procesowym z dnia 08 września 2015 r. pełnomocnik powódki sprecyzował wartość żądania dotyczącego ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość na kwotę 100 zł, wskazując że całkowita wartość przedmiotu sporu wynosi 25.100 zł.

Następnie w piśmie z dnia 18 lipca 2017 r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo o dalszą kwotę 30.000 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty w łącznej wysokości 55.000 zł.

W piśmie procesowym pozwanego z dnia 28 sierpnia 2017 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa również w rozszerzonym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2007 roku w G., na ulicy (...), nieznany sprawca kierując samochodem marki P., włączając się do ruchu, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu, skutkiem czego kierujący samochodem osobowym marki P. o numerze rejestracyjnym (...) J. W. w celu uniknięcia zderzenia zjechał na pas ruchu przeciwnego kierunku, zderzając się czołowo z samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez B. B., w wyniku czego J. W. oraz podróżująca z nim pasażerka K. W. doznali obrażeń ciała.

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przetransportowana do Szpitala nr (...) w G., na oddział chirurgii urazowo – ortopedycznej. Po przyjęciu powódka była niewydolna krążeniowo i oddechowo. Rozpoznano u powódki wieloodłamowe złamanie nad i przekłyciowe kości udowej prawej, wieloodłamowe złamanie nasady i przynasady bliższej kości piszczelowej prawej, złamanie kości strzałkowej prawej. Z powodu złamania dalszej nasady kości udowej i bliższej kości podudzia powódka leczona była wyciągiem szkieletowym. Rozpoznano u powódki również uraz klatki

piersiowej i brzucha. W drugiej dobie od przyjęcia nastąpiło gwałtowne pogorszenie się stanu zdrowia powódki, w związku z czym została przeniesiona na Oddział (...) Ogólnej. Dnia 29 kwietnia 2007 r. zespolono operacyjnie kość udową prawą i piszczelową prawą. Dnia 07 maja 2007 r. wykonano tracheostomię. Następnie powódka została przetransportowana do Wojewódzkiego Szpitala (...) w R. na Oddział Intensywnej Terapii z objawami wstrząsu septycznego po zaopatrzeniu perforacji jelita czczego i usunięciu ropni z jamy D.. W związku z nieznaczną poprawą zdrowia, powódka została przetransportowana do Szpitala nr (...) w G., gdzie po zdjęciu opatrunku stwierdzono u niej znaczące zaburzenia osi kości udowej prawej, w związku z czym zastosowano leczenie i założono gips stopowo – udowy. Powódkę wypisano do domu z zaleceniem chodzenia o kulach oraz zalecono wizytę w (...).

Po zdarzeniu powódka nie leczyła się psychiatrycznie ani psychologicznie.

Dowody:

- dokumentacja medyczna powódki, k. 18-32, 34-43, 56-62;
- zeznania powódki na rozprawie w dniu 06.10.2015 r., k. 103v-104;

Przeciwko sprawcy zdarzenia toczyło się przed Komendą Miejską Policji w Ż. śledztwo, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą Ds. 909/07, które mocą postanowienia z dnia 30 października 2007 r. zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Dowody:

- postanowienie z dnia 30.10.2007 r., k. 15;
- akta śledztwa Ds. 909/07;

W celu poprawy swojego stanu zdrowia, powódka w okresie od 25 czerwca 2012 r. do 16 lipca 2012 r. przebywała w Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Sanatorium (...) w U., natomiast w okresie od 11 sierpnia 2009 r. do 31 sierpnia 2009 r. przebywała w Ośrodku (...) w K..

Dowody:

- karta informacyjna, k. 44;
- dokumentacja za okres od 11.08.2009 r. do 31.08.2009 r., k. 45-51;
- skierowanie na leczenie, k. 52-55;
- zaświadczenie z dnia 27.03.2014 r., k. 33;

Powódka zgłosiła powstałą szkodę pozwanemu, która została zarejestrowana pod numerem (...). Decyzją z dnia 20 maja 2008 r. pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 41.000 zł. Na powyższą decyzję powódka, za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., wniosła 27 marca 2014 r. odwołanie. W odpowiedzi, pozwany w piśmie z dnia 20 czerwca 2014 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i odmówił zaspokojenia zgłaszanemu roszczeniu.

Dowód:

- decyzja z dnia 20.05. (...), k. 63;
- pismo z dnia 27.03.2014 r., k. 64-66;
- pismo z dnia 20.06.2014 r., k. 67;

Po wypadku powódka nie może do końca zgiąć prawego kolana, nie może jeść ostrych rzeczy oraz produktów takich jak fasola, kapusta, groch oraz musi stosować się do diety oraz zmuszona była ograniczyć spacer. Do chwili obecnej powódka odczuwa lęk przed jazdą samochodem.

Dowód:

- zeznania powódki na rozprawie w dniu 06.10.2015 r., k. 103v-104;

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii na okoliczność ustalenia zakresu i rodzaju obrażeń doznanych przez powódkę w wyniku wypadku z dnia 22 kwietnia 2007 r., ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu powódki powstałego wskutek wypadku z dnia 22 kwietnia 2007 r., zaistnienia trwałych następstw i możliwości wystąpienia negatywnych skutków dla zdrowia powódki w przyszłości. W opinii z dnia 19 lipca 2016 r. biegły wskazał, że w wyniku wypadku powódka doznała ciężkiego urazu wielomiejscowego, pod postacią urazu głowy, klatki piersiowej, brzucha z uszkodzeniem jelita cienkiego, wieloodłamowego dostawowego i przemieszczonego złamania dalszego końca prawej kości udowej oraz bliższego końca obu kości podudzia prawego, który w bezpośrednim okresie powypadkowym stanowił realne zagrożenie jej życia. Biegły określił trwały uszczerbek na zdrowiu powódki na poziomie: uraz głowy – 5%, uraz brzucha – 10%, uraz prawego uda – 20%, uraz prawego podudzia – 10%, uraz prawego stawu kolanowego – 15%. Ogółem biegły wskazał, że uszczerbek na zdrowiu, jakiego doznała powódka wynosi 60%. Rokowanie co do stanu zdrowia powódki na przyszłość, w związku z obrażeniami jakich doznała, jest raczej złe, biegły nie przewiduje żadnej poprawy, a wręcz progresję późnych zmian powypadkowych. W opinii uzupełniającej z dnia 10 maja 2017 r. biegły wskazał, że leczenie powódki zakończyło się w dniu 16 lipca 2012 r.

Dowody:

- opinia biegłego sądowego z dnia 19/07/2016 r., k. 124-129;

- opinia uzupełniająca z dnia 10.05.2017 r., k. 162-164;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o wymienione wyżej dowody z dokumentów, zeznania powódki a także opinie biegłego sądowego z zakresu ortopedii.

Zarówno treść dokumentów, które stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego, jak ich autentyczność nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, wobec czego ocenił je w pełni jako wiarygodne.

Sąd przydał moc dowodu sporządzonych w toku postępowania opinii biegłego sądowego, oceniając je jako fachowe, logiczne i pełne. Wnioski opinii zostały sformułowane przez biegłego sądowego po analizie dokumentacji medycznej dotyczącej powódki, a także wyników badania powódki, które – zważając na doświadczenie biegłego – nie budziły wątpliwości Sądu co do ich rzetelności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części zasądzonej w punkcie 1 wyroku zaś w pozostałej części sad powództwo oddalił jako nieuprawnione .

W niniejszym postępowaniu powódka dochodziła zapłaty zadośćuczynienia jako roszczenia związanego ze skutkami wypadku z dnia 22 kwietnia 2007 roku.

Pozwana, przeciwstawiając się żądaniu pozwu, nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia, kwestionowała natomiast roszczenie co do wysokości, argumentując, że jest ono zbyt wygórowane.

Art. 415 k.c. stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Z kolei art. 431 § 1 zd. pierwsze stanowi, że odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również

samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Bezsprzeczonym w przedmiotowej sprawie był fakt, że sprawca wypadku komunikacyjnego z dnia 22 kwietnia 2007 r. nie został wykryty, co w konsekwencji doprowadziło do wydania przez Komendę Miejską Policji w Ż. w dniu 30 października 2007 r. postanowienia o umorzeniu śledztwa (Ds. 909/07). Zatem przy ustalaniu podmiotu odpowiedzialnego za skutki zdarzenia z dnia 22 kwietnia 2007 r. zastosowanie znajdzie ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 98 § 1 pkt. 1 ww. ustawy do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie, gdy szkoda została wyrządzona w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, a nie ustalono ich tożsamości. Biorąc pod uwagę powyższe, należało uznać, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę wywołaną przez nieznanego sprawcę zdarzenia z dnia 22 maja 2007 r.

W związku z powyższym Sąd był zobligowany zbadać wysokość roszczenia dochodzonego przez powódkę.

Skoro zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia została przesądzona, Sąd był zobligowany zbadać wysokość roszczenia dochodzonego przez powódkę.

I tak, zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, zaś na podstawie przepisu art. 445 § 1 k.c., w wypadkach takich, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z przytoczonych przepisów wynika, że zadośćuczynienie pieniężne może być przyznane poszkodowanemu m.in. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Oceniając zasadność roszczenia o zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze, że zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy ujmowanej jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp., zaś celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie "odpowiedniej sumy" zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony, niemniej w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. I tak, zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (porównaj: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 roku, sygn. akt I CKN 969/98, LEX nr 50824 oraz z dnia 28 września 2001 roku, sygn. akt III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Za niedopuszczalne uznaje się przy tym stosowanie jakichkolwiek mechanizmów przy wyliczaniu wysokości zadośćuczynienia, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 5 października 2005 r. (I PK 47/05, M. P. Pr. 2006 r. z. 4 poz. 208) oraz z dnia 28 czerwca 2005 r. (I CK 7/05, nie publ.) wskazując, że procentowo określony uszczerbek służy tylko jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia. Należne poszkodowanemu (pokrzywdzonemu czynem niedozwolonym) zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentu uszczerbku na zdrowiu. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie, nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c.

Oceniając zaprezentowane dowody Sąd uznał, że należne powódce zadośćuczynienie wynosić winno 35.000 zł.

Na potrzeby niniejszego postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy celem ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu powódki oraz rokowań na przyszłość. Zgodnie z opinią biegłego ortopedy Sąd uznał, iż doszło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 60%. Rokowanie co do stanu zdrowia powódki

na przyszłość, w związku z obrażeniami jakich doznała, biegły ocenił na raczej złe, nie przewidując żadnej poprawy, a wręcz progresję późnych zmian powypadkowych.

Sąd w niniejszym postępowaniu dokonał również oceny innych aspektów doznanej przez powódkę krzywdy – a mianowicie tych okoliczności, które nie wynikają bezpośrednio ze skonkretyzowanego uszczerbku na zdrowiu (tj. możliwego do procentowego oszacowania upośledzenia funkcji organów albo całego organizmu), lecz z tego, w jaki sposób zdarzenie, w którym uczestniczyła powódka, odbiło się na jej życiu osobistym, społecznym. Dolegliwości związane z wypadkiem utrudniły jej samoobsługę, a w związku z tym przez okres po wypadku musiała korzystać z pomocy męża i syna, z uwagi na poruszanie się na wózku inwalidzkim, a w późniejszym czasie o kulach. Co więcej, powódka nadal odczuwa wysoki poziom lęku związanego z uczestnictwem w ruchu drogowym, albowiem obawia się ona nadjeżdżających z prawej strony pojazdów, co stanowi obniżenie jakości jej życia w stosunku do dotychczasowego. Sąd zważył także na okoliczności dotyczące samego zdarzenia jak wymuszenie pierwszeństwa.

Mając na uwadze wszystkie powyżej wymienione negatywne następstwa zdarzenia, Sąd uznał, że rozmiarowi doznanej przez powódkę krzywdy wynikającej z przedmiotowego zdarzenia, jak też następstwom, jakie wywołał uraz w jej życiu osobistym odpowiada zadośćuczynienie w kwocie 35.000 zł. Z tych powodów Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku zasądając na rzecz powódki kwotę 35.000 zł.

Jednocześnie Sąd uznał, że żądanie przekraczające tę kwotę jest wygórowane, nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy, w szczególności nie jest odpowiednie dla wyrównania krzywdy jakiej doznała powódka.

O kosztach postępowania w pkt 1 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała postępowanie w 63,63 %, wobec czego pozwana winna ponieść 63,63 % kosztów postępowania, które łącznie wyniosły 6.884 zł. Na kwotę tę złożyły się koszty poniesione przez powódkę w kwocie 4.467 zł (opłata od pozwu 1.250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 2.400 zł, zaliczka na opinie biegłego 800 zł, opłata od złożenia dokumentu pełnomocnictwa 17 zł) oraz poniesione przez stronę pozwaną 2.417 zł (wynagrodzenie pełnomocnika 2.400 zł i opłata od złożenia dokumentu pełnomocnictwa 17 zł). W wyniku dokonania stosunkowego rozliczenia kosztów procesu między stronami, pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz powódki kwoty 1.960,66 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym także orzeczono w punkcie 1. sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych oraz odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonych kwot Sąd orzekł z mocy przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c., za datę wymagalności roszczenia powódki przyjmując dzień następujący po dniu stanowiącym ostatni dzień terminu zapłaty wyznaczonego w skierowanym od pozwanego wezwaniu do zapłaty, tj. 11 kwietnia 2014 roku.

Odnosząc się natomiast do żądania przez powódkę ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za wszelkie ujemne następstwa mogące powstać u powódki w przyszłości w związku z wypadkiem z dnia 22 kwietnia 2007 r., Sąd wskazuje, że zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Materialnoprawną przesłanką powództwa o ustalenie jest interes prawny powoda. Uznaje się, że interes prawny zachodzi wówczas, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości (wyrok Sadu Najwyższego z 18 czerwca 2009 r., sygn. akt II CSK 33/09, OSNC 2010). Interes prawny zachodzi zatem wówczas, gdy istnieje niepewność danego prawa lub stosunku prawnego, zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych. Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu powódka miała interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za wszelkie ujemne następstwa mogące powstać u powódki w przyszłości w związku z wypadkiem z dnia 22 kwietnia 2007 r. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na opinię biegłego ortopedy, który jednoznacznie stwierdził, że rokowanie co do stanu zdrowia powódki na przyszłość, w związku z obrażeniami jakich doznała, jest raczej złe. Biegły nie przewidywał żadnej poprawy, a wręcz progresję późnych zmian powypadkowych. Przy ustalaniu odpowiedzialności pozwanego za wszelkie ujemne następstwa pozostające bezpośrednio w związku

przyczynowym z wypadkiem Sąd zwrócił również uwagę na fakt, że powódka w chwili wypadku miała 62 lata, oraz na charakter obrażeń w postaci ciężkiego urazu wielomiejskowego, pod postacią urazu głowy, klatki piersiowej, brzucha z uszkodzeniem jelita cienkiego, wieloodłamowego dostawowego i przemieszczonego złamania dalszego końca prawej kości udowej oraz bliższego końca obu kości podudzia prawego, które w bezpośrednim okresie powypadkowym stanowiły realne zagrożenie jej życia. Z kolei artykuł 444 § 1 zd. 2 k.c. modyfikuje ogólną regułę płatności odszkodowania. Odszkodowanie płatne na podstawie art. 444 § 1 zd. 2 k.c. w celu pokrycia z góry kosztów leczenia może dotyczyć leczenia uszczerbków już istniejących lub uszczerbków, które jeszcze nie powstały. Co do zasady, roszczenie odszkodowawcze staje się wymagalne w chwili powstania szkody. W celu ułatwienia osobie, która doznała uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, opłacenia kosztów leczenia, ustawodawca uprawnia poszkodowanego do żądania zapłaty odszkodowania z góry. W piśmiennictwie możliwość uzyskania odszkodowania na podstawie art. 444 k.c. za uszczerbki, które jeszcze nie powstały, kwalifikowana jest jako naprawienie szkody przyszłej (tak A. Cisek, W. Dubis, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, s. 900, Nb 4; K. Mularski, w: Gutowski, Komentarz, t. I, s. 1839, Nb 24). Zasądzenie odszkodowania z góry nie jest uzależnione od sytuacji majątkowej poszkodowanego, w szczególności bez znaczenia jest fakt, czy poszkodowany jest w stanie pokryć koszty terapii z własnych środków. Biorąc zatem pod uwagę rozmiar poniesionej szkody przez powódkę, charakter doznanych przez nią obrażeń, opinię biegłego, w której biegły stwierdził, że rokowanie co do stanu zdrowia powódki jest raczej złe i nie przewiduje żadnej poprawy, a wręcz progresję późnych zmian powypadkowych, jak i wiek powódki w chwili wypadku, to w ocenie Sądu mogą powstać dalsze ujemne następstwa w związku z wypadkiem. Co więcej, Sad Najwyższy w uchwale z dnia 17 kwietnia 1970 r. sygn. akt III PZP 34/69 stwierdził, że w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia. Dlatego też Sąd, w punkcie 2 wyroku, ustalił odpowiedzialność pozwanego za wszelkie ujemne następstwa pozostające bezpośrednio w związku przyczynowym z wypadkiem zaistniałym w dniu 22 kwietnia 2007 roku mogące powstać u powódki w przyszłości.

Uznając, z przyczyn omówionych powyżej, żądanie zasądzenia kwoty przekraczającej 35.000 zł z odsetkami jak w pkt 1 sentencji wyroku jako bezzasadne, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, orzekając o tym w pkt 3 sentencji wyroku.

W przedmiotowej sprawie powódka, wytaczając powództwo domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty w wysokości 25.000 zł. W związku z powyższym uiszczyła opłatę sądową w wysokości 1.250 zł. Następnie, rozszerzając powództwo do kwoty w łącznej wysokości 55.000 zł opłata uzupełniająca od pozwu nie została uiszczona. Biorąc pod uwagę fakt, że przy wartości przedmiotu sporu 55.000 zł opłata sądowa od pozwu wynosi 2.750 zł, natomiast w toku postępowania uiszczono jedynie 1.250 zł, powstała różnicę w wysokości 1.500 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu, która to opłata została pokryta tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa, należało pobrać od powódki i pozwanego, stosownie do stosunkowego rozliczenia kosztów. Stąd orzeczenie jak w punkcie 4. i 5. sentencji wyroku.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSR Grzegorz Korfanty